

ФРЕДРИК БРАУН АРЕНА

Превод от английски: [Неизвестен], 1973

chitanka.info

Карсон отвори очи и видя над себе си смъртно блещукаща синева. Беше горещо. Лежеше на пясък. В гърба му се впиваше остър камък. Карсон се обърна настрани, после седна, като опря ръце о пясъка.

„Аз съм полудял — помисли той. — Или съм умрял. Или нещо подобно...“

Пясъкът беше син. Яркосин. А син пясък няма нито на Земята, нито на никоя друга планета.

Син пясък.

Син пясък под син купол — нито небе, нито таван, а някаква затворена повърхност. Карсон чувствуваше, че е затворена и крайна, макар че не можеше да я види.

Загреба шепа пясък, който потече на струя между пръстите му. Пясъкът загъделичка голия му крак.

Гол ли? Беше абсолютно гол, тялото му бе плувнало в пот от изтощителната жегата и на места също беше станало синьо от полепналия пясък.

Но останалото беше бяло. „Значи този пясък наистина е син — помисли той. — Ако само изглежда син от синята светлина, тогава и аз щях да бъда син. Син пясък! Син пясък няма. И такова място като това също няма.“

Потта се стичаше в очите му. Беше горещо като в ада. Само че адът би трябвало да е нажежен до червено, а не син.

Но ако това не е ад, какво е тогава? От всички планети само Меркурий е толкова гореща, но това не е Меркурий. И после Меркурий остана на около четири милиарда мили от...

И изведнъж си спомни къде беше преди малко. В малък едноместен космолет, патрулиращ извън орбитата на Плутон, на милиони мили от фланга на Земната армада, построена в бойни редици, за да срещне Пришълците...

Спомни си внезапния, рязък, тревожен звън на следящите устройства, сигнализиращи за приближаването на врага.

* * *

Никой не знаеше кои са Пришълците, как изглеждат, от коя далечна Галактика са дошли. Знаеха само, че тя е някъде по посока на Плеядите.

Първи единични нападения върху далечните колонии и опорни пунктове на Земята. Отделни сблъсквания между земни патрули и малки групи космически кораби на Пришълците; сблъсквания, в които хората от Земята понякога побеждаваха, понякога търпяха поражение, но досега нито веднъж не им се удаде да пленят космолет на противника. Не бе останал жив нито един жител от нападнатите колонии — нямаше кой да разкаже поне нещичко за Пришълците.

Отначало заплахата не изглеждаше много сериозна — нападенията им не бяха многобройни и не нанасяха големи щети. Техните космолети като че ли отстъпваха по въоръжение на земните, не ги превъзхождаха по скорост и маневреност. Дотолкова, че Пришълците, ако не бяха обкръжени, можеха да избират — да встъпят ли в бой или да се скрият.

И все пак Земята се готвеше за решително сражение. Беше построен невиждано могъщ космически флот. Наложил се да чака дълго. Но генералното сражение вече приближаваше.

Разузнавачи бяха открили огромния флот на Пришълците на двадесет милиарда мили от Земята. Разузнавачите така и не се върнаха, но бяха получени съобщенията им. И ето Земната армада — десетте хиляди космолета и половин милион космонавти чакаха отвъд орбитата на Плутон, готови да се сражават до смърт.

Предстоеше битка между равни — за това можеше да се съди по рапортите на предните патрули, които пожертвуваха живота си, но преди да загинат, предадоха данни за числеността и силата на противниковия флот.

При такова равенство на силите съдбата на Слънчевата система можеше да се реши от някоя нищожна случайност. И решението щеше да бъде окончателно — в случай на поражение Земята и всичките ѝ колонии биха се оказали изцяло във властта на Пришълците...

О, да, сега Боб Карсон си спомни всичко.

Наистина това нямаше отношение към синия пясък и блещукащата синева над главата му. Но си спомни как зазвъня резкият сигнал за тревога, как се хвърли към командния пулт, как с трескава

бързина се застегна към креслото, как пред него на екрана растеше светла точка.

Как му пресъхна гърлото. Как с ужас разбра — започва се! Поне за него: основните сили на сражаващите се бяха още извън обсега на оръжията им.

За по-малко от три секунди той или ще стане победител, или ще се превърне в шепа пепел. Три секунди — толкова продължава боят в Космоса. За това време можеш, без да бързаш, да преброиш до три, а след това или ще победиш, или ще бъдеш мъртъв. Едно попадение е напълно достатъчно за малкия едноместен лековъоръжен и слабо брониран патрулен космолет.

Шепнейки машинално с пресъхнали устни „Едно“, той трескаво въртеше ръчката на пулта, за да държи растящата точка в прицела на екрана. Десният му крак застина над педала на спусъка. Един-единствен смъртоносен залп — или ще улучи, или не. За втори изстрел няма да има време.

„Две“. Точката на екрана престана да бъде точка. Разположеният на няколко хиляди мили вражески космолет се виждаше така, като че ли до него имаше няколкостотин мили. Беше лек, бърз патрулен космолет, почти като този на Боб.

Вражески патрулен космолет.

„Тр...“ Кракът му докосна педала...

И изведнъж Пришълецът се плъзна по екрана встрани и избяга от прицела. Карсон хвана ръчката, за да го догони. За някаква част от секундата противникът не се виждаше, после отново се появи на екрана — Карсон видя как противникът косо се спусна към някаква повърхност.

Към повърхност?!

Оптическа илюзия — нищо друго. Планетата заемаше сега целия екран. Но тук не можеше да има никаква планета! Просто не можеше. Най-близката планета наоколо е Нептун, а той беше на три милиарда мили. Плутон се намираще от другата страна на Слънцето, което оттук се виждаше като малка точица.

А какво става със системите за следене? Не бяха открили никакъв предмет голям поне колкото астероид. Сигналите и сега мълчаха.

Това не можеше да съществува — това, към което се приближаваше и което беше вече на няколкостотин мили под него.

Неочакваната заплаха от катастрофа го накара да забрави даже противника. Включи предните спирачни ракети и като увисна на коланите, натисна с всички сили кормилото за аварийно обръщане, знаейки, че само пълната мощност на двигателите ще го спаси от катастрофа и че от такова натоварване ще загуби съзнание.

* * *

А сега седеше на горещия син пясък, съвсем гол, но цял и невредим. Наоколо нямаше никакви следи от космолета му, а и от самия Космос. Тази повърхност над главата му никак не можеше да бъде небе.

Изправи се, залитайки. Силата на тежестта тук беше по-голяма от земната. Но немного.

Наоколо се простираше гладък пясък. Тук-там растяха на групи някакви хилави храсти. Те също бяха сини, но с различни оттенъци: едни по-светли от пясъка, други — по-тъмни.

От близкия храст изпълзя малко животно, подобно на гущер, само че нямаше четири крака, а много повече. То също беше синьо, светлосиньо. Щом забеляза Карсон, отново се скри под храста.

Боб погледна нагоре, като се опитваше да разбере какво е това там. Не приличаше на покрив, обаче имаше форма на купол. Блещукаше и беше трудно да се гледа. Но то определено се спускаше от всички страни до самата повърхност — до синия пясък.

Боб стоеше близо до центъра на купола. До най-близката стена — ако това беше стена — имаше около стотина метра. Върху плоската повърхност на пясъка като че ли беше обърнато някакво синьо полукълбо с обиколка приблизително 250 метра.

И всичко беше синьо освен един предмет. До най-далечната стена лежеше нещо кървавочервено. Беше почти правилно кълбо с диаметър около метър. Отдалеч не можеше да го разгледа ясно в това синьо сияние. И все пак, без да знае защо, Карсон изтръпна.

Изтри потта от челото си с опакото на дланта. Какво е това, кошмар ли? Тази жега, този пясък, това смъртно усещане за ужас, щом

погледнеше кървавочервеното кълбо?

Сън ли? Не може да бъде: по време на космичен бой не се заспива.

Смърт? Невъзможно даже и да съществува безсмъртие, в него не може да има този безсмислен син пясък, синя жега и кървавочервен ужас.

И тогава чу глас.

Чу го не с ушите си — гласът зазвуча вътре в главата му. Идваше отникъде и отвсякъде.

„Пътешествувайки в пространството и времето — звънеше в мозъка му, — открих две цивилизации, готови да започнат война, която би унищожила едната от тях и дотолкова би отслабила другата, че тя неизбежно би регресирала и вече никога не би изпълнила своето предназначение, а би се разпаднала и би се превърнала отново в прах, от който се е зародила. Но това не бива да се случи.“

„Кой... си ти?“ — Карсон не изрече това гласно, но въпросът се роди в мозъка му.

„Ти не ще можеш да го разбереш правилно. Аз... — гласът замлъкна, като че ли търсеше в мозъка на Карсон дума, каквато там нямаше, която той не знаеше. — Аз съм резултат от еволюцията на толкова древна цивилизация, че нейната възраст не може да се изрази с разбираеми за тебе думи. Цивилизация, сляла се в едно цяло, каквато може да стане и твоята примитивна цивилизация... — отново пауза, търсене на думи — след много време. Такива могат да станат и тези, които ти наричаш Пришълци. Затова се намесих, преди да започне битката — толкова равна, че резултатът ѝ ще бъде изтребването на двете цивилизации. Една от тях трябва да оцелее. Да оцелее, за да се развива по-нататък.“

„Една ли? — помисли Карсон. — Моята или...“

„По силите ми е да прекратя войната, да върна Пришълците назад в тяхната галактика. Но те, все едно, пак ще дойдат или вие рано или късно ще ги намерите. Само с постоянна намеса бих могъл да предотвратя взаимното ви изтребване, но не мога да остана. Затова реших да се намеся сега. Напълно ще унищожа единия флот без всякаква загуба за другия. Така една от цивилизациите може да оцелее.“

„Кошмар. Разбира се, това е кошмар!“ — помисли Карсон. Но знаеше, че не е кошмар.

Не посмя да зададе въпроса: коя? Но мислите му зададоха този въпрос сами.

„Ще оцелее по-силният — каза гласът. — Това аз не мога, а и не искам да изменя. Просто се намесвам, за да бъде това истинска, а не... — отново пауза, — а не пирова победа, за да не бъде победилата цивилизация сломена от нея.

Избрах два индивида — тебе и Пришълеца. Знаем, че във вашата древна история, история на международни войни, е имало двубои между вождовете на племената, с които се е решавал изходът на сражението.

На тебе и на твоя противник сега ви предстои да се преборите. И двамата сте голи и без оръжие; обстановката е еднакво чужда, еднакво неприятна и за двамата. Имате неограничено време — тук няма време. Един от вас ще победи. Ще оцелее неговата цивилизация.“

„Но...“ — Карсон сам не знаеше какво иска да каже, но гласът отговори:

„Това е справедливо. Условията са такива, че случайното физическо превъзходство няма да бъде решаващо. Между вас има бариера. Ще разбереш сам. Умът и мъжеството ще са по-важни от силата. Особено мъжеството — волята за живот.“

„Но в това време нашите космолети...“

„Не, вие сте в друго време, в друго пространство. Докато сте тук, в известния ви свят, времето ще спре. Виждам, че си мислиш наистина ли всичко това съществува. И да, и не. Но за тебе сега това не съществува наистина. Това, което ще преживееш тук, ще бъде истина. И ако умреш, ще умреш наистина. А с твоята смърт ще настъпи краят на цялата ваша цивилизация. Сега знаеш достатъчно.“

И гласът млъкна.

Карсон остана отново сам. Не, не сам — вдигна очи и видя, че онзи кървавочервен предмет, онова страшно кълбо, което, както вече знаеше, е Пришълецът, се търкаля към него.

Като че ли нямаше нито ръце, нито крака, никакви външни израстъци. Търкаляше се по синия пясък като капка живак. А пред него неизвестно как се разпространяваше парализираща вълна от главозамайваща, затъпяваща, страшна ненавист.

Карсон се огледа. На няколко фута пред себе си видя в пясъка камък — единственото нещо, което можеше да мине за оръжие. Камъкът беше малък, но с остри краища, като парче кремък. Наистина приличаше на син кремък.

Карсон взе камъка и се сви, готов да отблъсне нападението. Противникът се приближаваше — движеше се по-бързо, отколкото Карсон можеше да бяга.

Нямаше време да мисли как да се сражава с него, пък и как можеше предварително да си представи сражението със същество, чиято сила, устройство и похвати в борбата му бяха неизвестни.

Десет метра. Пет. И тогава то се спря.

По-точно нещо го спря. Предната му част изведнъж стана плоска, като че ли се бе натъкнала на невидима стена. Даже отскочи назад.

После отново се затъркаля напред, но вече по-бавно, по-внимателно. И на същото място отново спря. Опита на друго място — и пак се спря.

Между тях имаше някаква преграда. И Карсон си спомни: „Изходът на борбата ще бъде решен не от случайно физическо превъзходство. Между вас има бариера“.

Сигурно е някакво силово поле. Не като полето на Нетци, известно на Земята; то светеше и пукаше. Това беше невидимо и не издаваше никакъв звук.

Бариерата се простираше от единия край на преобърнатото полукълбо до другия. Не стана нужда Карсон сам да се убеждава в това — направи го Пришълецът. Той се затъркаля покрай бариерата и не намери никъде проход.

„Трябва някак си да се доберем един до друг. Иначе целият този двубой е безсмислен.“

Но не бива да бърза. Отначало трябва да опита нещо друго. Пришълецът вече се бе върнал и спря от другата страна на бариерата само на някакви си два метра от Карсон. Сякаш го разглеждаше, макар че Карсон не можа да открие по него нищо, прилично на очи, уши или даже на уста. Впрочем видя по повърхността му десетина ямички и точно тогава из две от тях изскочиха внезапно две пипала, които се забиха в пясъка, като че ли изпробваха плътността му. Пипалата бяха дебели около дюйм и фут и половина дълги. Когато Пришълецът

нямаше нужда от тях, прибираха се в ямичките — например, когато се търкаляше. И, изглежда, нямаха никакво отношение към начина му на придвижване. Карсон предположи, че Пришълецът се търкаля, като измества някак центъра на тежестта си, въпреки че не можеше да си представи как става това.

Погледна още веднъж Пришълеца и потрепера. Това беше същество, до болка чуждо на всичко земно, на всички форми на живот, открити по другите планети от Слънчевата система. И почувствува инстинктивно, че разумът, с който бе надарено това същество, е също така чужд на всичко земно, както и организъмът му.

Но трябваше да опита. Ако това същество не притежава телепатични способности, опитът му е обречен на неуспех. Но на Карсон му се струваше, че Пришълецът има такива способности. Във всеки случай той разпръскваше около себе си почти осезаема вълна от чувства — чувства на ненавист. А щом е така, навярно ще може и да чете мисли.

Карсон дигна камъка — своето единствено оръжие, — после демонстративно го хвърли на земята и протегна напред празните си ръце с разперени длани. Заговори, макар и да знаеше, че думите му ще бъдат непонятни за съществото; но си помисли, че така ще му бъде по-лесно да се съсредоточи върху мислите, които искаше да му предаде.

— А защо да не сключим мир, а? — каза той и гласът му прозвуча странно в абсолютната тишина. — Казаха ни какво ще се случи, ако нашите цивилизации воюват една с друга: унищожаване на едната и отслабване и регрес на другата. Изходът от сражението зависи от това, как ще свърши борбата между нас тук. Защо да не сключим мир — вие ще останете във вашата галактика, а ние — в нашата.

Карсон изключи всичките си мисли, за да получи отговор.

И отговорът дойде — той се стовари почти физически върху него така, че Карсон почти се олюля. Даже отстъпи няколко крачки, ужасен от силата и дълбочината на тази ненавист, на тази жажда за убийство, която се откри пред него в предадените от Пришълеца образи. Не с членоразделни думи, както му се предаваха мислите на Единното същество, а като вълна от дива ярост. В някакъв миг, който му се стори вечност, той се бореше със силата на тази ненавист, за да очисти от нея разума си и да прогони чуждите мисли, които бе допуснал в главата си. Пак му се догади.

Разумът му полека-лека се освобождаваше, както човек, събудил се след кошмар, разкъсва нишките на съня, с които е бил оплетен. Карсон още се задъхваше и усещаше слабост, но вече можеше да мисли.

Стоеше и разглеждаше Пришълеца. Не беше помръднал, докато траеше този дуел, който той за малко не спечели. Сега се търкулна няколко фута встрани до близкия син храст. От ямичките се показаха три пипала и заопипваха храста клонче по клонче.

— Добре тогава — каза Карсон, — щом искаш война — война!

Даже му се удаде да се усмихне накриво.

— Ако съм те разбрал правилно, мирът не ти изнася.

И заради красивата фраза добави:

— Война — не на живот, а на смърт!

Но в абсолютната тишина думите му прозвучаха глупаво — даже сам го почувствува и веднага разбра, че войната наистина ще бъде не на живот, а на смърт. И неговата смърт — или смъртта на това кръгло същество — ще бъде смърт за една цивилизация. Ако бъде победен, това ще доведе до гибелта на цялото човечество.

При тази мисъл изведнъж почувствува страх. Знаеше го със сигурност, без никакво съмнение. Чувствуваше, че този, който устройва двубоя, каза истината за своите намерения и възможности. Не се шегуваше.

Бъдещето на човечеството зависи от него, Карсон. Стана му страшно при тази мисъл и той я прогони... Трябваше да мисли за конкретни неща.

Не можеше да не съществува начин да се проникне през бариерата или да се убива през нея.

С помощта на телепатия? Надяваше се, че не, защото телепатичните способности на Пришълеца явно превъзхождаха човешките. А може би не го превъзхождаха? Нали успя да прогони от ума си мислите на Пришълеца? Ако в него е по-силно развита способността да предава мислите си, не го ли прави това по-уязвим и за чуждите?

Карсон се втренчи в Пришълеца и концентрира върху него цялата сила на мисълта си.

— Умри! — помисли той. — Ти сега ще умреш! Ти умираш!...
Ти...

Опита няколко пъти в различни варианти, опита се да предава образи. Пот изби по челото му, целият трепереше от напрежение. Но Пришълецът продължаваше да опипва храста — това не му бе направило никакво впечатление, все едно, че Карсон казваше таблицата за умножение.

Значи нищо не излиза.

От горещината и страшното умствено напрежение отново почувствува слабост и виене на свят. Приседна на пясъка да си почине и взе внимателно да изучава Пришълеца. Може би така ще успее да открие неговите силни и слаби страни, ще узнае за него нещо, което би му послужило, когато нещата опрат до ръкопашен бой.

Пришълецът чупеше клонки. Карсон внимателно го следеше, опитваше се да определи какви усилия му струва това. „Трябва да намеря такъв храст и в моята половина — помисли той, — да начупя също такива клончета и да сравня силата на моите ръце с тези пипала.“

Клончетата се отчупваха трудно; видя, че Пришълецът доста се мъчеше. Пипалата му се раздвояваха на края, образувайки два пръста с нокти. Ноктите не изглеждаха особено опасни. Не по-опасни от човешките нокти, ако ги оставиш да израснат.

Не, общо взето, с него няма да бъде толкова трудно да се справи. Разбира се, ако храстите не са много здрави. Карсон се огледа и видя наблизко точно такъв храст. Протегна ръка и отчупи клонче. То се оказа крехко и слабо. Разбира се, Пришълецът можеше нарочно да скрива силата си, но едва ли.

Но къде са уязвимите му места? Как всъщност може да бъде убит, ако се появи такава възможност? Отново започна да изучава противника. Външната му обвивка изглеждаше твърда. Ще трябва някакво остро оръжие. Карсон отново вдигна камъка. Беше дълъг около 12 дюйма, тесен и с един доста остър край. Ако се разцепваше като кремъка, от него можеше да се направи напълно приличен нож.

Пришълецът продължаваше да изследва храстите. Дотъркаля се до най-близкия храст от друг вид. От храста изскочи син многокрак гущер — точно такъв, какъвто Карсон видя и в своята половина.

Пипалото на Пришълеца се хвърли, хвана го и го вдигна във въздуха. Другото пипало започна да му къса краката — спокойно и равнодушно, като че ли бяха клонки. Гущерът конвулсивно се мятеше,

издавайки остър писък — първият звук, който Карсон чу тук, без да смята собствения си глас.

Карсон потрепера, поиска му се да отвърне очи. Но се застави да гледа — всичко, което узнае за Пришълеца, може да му бъде полезно. Даже е полезно да гледа тази ненужна жестокост. Ще бъде просто приятно да убие това същество, стига да му се удаде.

Именно затова надви отвращението си и продължи да гледа как Пришълецът разкъсва гуцера.

Но се зарадва, когато гуцерът, на който вече бяха откъснати половината крака, престана да се мята и увисна мъртъв в пипалата. Пришълецът не продължи да къса и останалите крака, а пренебрежително хвърли тялото му в половината на Карсон. Мъртвият гуцер падна в краката му.

Мина през бариерата! Няма вече бариера!

Карсон моментално скочи, здраво стискайки в ръка ножа, и хукна напред. Сега ще се разправи с него! Щом я няма преградата...

Но бариерата си стоеше. Убеди се в това, когато връхлетя с глава върху нея и едва не загуби съзнание от удара. Отскочи назад и падна. След като седна отново, тръскайки зашеметената си глава, забеляза, че нещо лети към него и за да се предпази, легна върху пясъка. Спаси тялото си, но усети внезапна остра болка в левия прасец.

Без да обръща внимание на болката, се претърколи назад и се изправи. Сега видя, че го е улучил камък, а Пришълецът вече бе вдигнал друг и замахваше да го хвърли.

Камъкът полетя към Карсон, но той бързо се отмести. Пришълецът очевидно не можеше да хвърля камъните силно и далече. Първият камък го улучи само защото седеше и не го видя.

Карсон хвърли по Пришълеца своя камък, който все още беше в ръката му. И помисли, внезапно зарадван: ако камъните преминават през бариерата, заслужава сериозно да се заеме с това. Човек със силна ръка и точно око...

От разстояние четири метра не можеше да не улучи трифутовата мишена. Камъкът полетя няколко пъти по-бързо от камъните, хвърляни от Пришълеца. И попадна точно в целта, но за нещастие с плоската страна, а не с острието.

Въпреки това бе ударил силно Пришълеца. Той тъкмо си търсеше друг камък, но сега се отказа и се затъркаля назад. Докато

Карсон се приготви отново, Пришълецът се беше вече отдалечил на четиридесет метра от бариерата и продължаваше да се търкаля назад.

Вторият камък на Карсон мина няколко фута встрани от съществото, без да достигне целта. Пришълецът беше вече извън обсега на камъните — във всеки случай на достатъчно тежките, които биха могли да го ранят.

Карсон се усмихна. Спечелил бе този рунд. Ако не се смята...

Наведе се да погледне крака си и усмивката изчезна от лицето му. Острият край на камъка беше нанесъл доста дълбока рана. От нея обилно течеше кръв, макар че едва ли бе засегната артерията. Ако кръвотечението спре от само себе си, всичко ще се нареди, но ако не спре, работата е лоша.

Ще трябва да се заеме с нещо по-важно от раната си. С устройството на бариерата.

Отново се приближи до нея с протегнати напред ръце. Напипа бариерата и като се опираше с едната ръка върху нея, хвърли шепа пясък. Пясъкът премина, а ръката му — не.

Органична материя и неорганична? Не, защото мъртвият гуцер премина бариерата, а гуцерът, даже и мъртъв, все е органична материя. А растение? Отчупи клонче и го тикна в бариерата. Клончето мина, но пръстите му опряха в нея.

Значи бариерата не пропуска Карсон и Пришълеца. А камъни, пясък, мъртъв гуцер...

А жив гуцер? Взе да разтваря храстите и скоро хвана един гуцер. Внимателно го хвърли през бариерата, но той падна назад и запълзя по синия пясък.

Доколкото можеше да съди, бариерата преграждаше пътя на живите същества. Неживите и неорганичните вещества можеха да преминават през нея.

След като изясни това, Карсон отново погледна ранения си крак. Кървенето беше намаляло — значи няма нужда да мисли за турникет. Но трябваше да намери малко вода, за да измие раната.

При мисълта за вода разбра, че страшно му се пие. Ако схватката продължи дълго, рано или късно ще трябва да намери вода.

Куцайки леко, заобхожда своята половина от арената. Опипвайки с една ръка бариерата, стигна до полукръгла стена. Тя беше видима —

отблизо изглеждаше сиво-синя, а на пипане беше също такава, както бариерата.

Карсон за всеки случай хвърли шепа пясък — пясъкът премина през нея и изчезна. Значи полукръглата стена също е силово поле, само че плътно, а не прозрачно като бариерата.

Продължи покрай стената, докато отново стигана до бариерата, а после по бариерата — до мястото, от което бе тръгнал.

От вода нямаше и следа.

Обезпокоен, започна да ходи на зигзаг между бариерата и стената, като внимателно разглеждаше пространството между тях. Вода нямаше. Син пясък, сини храсти, непоносима жегата. И повече — нищо.

„Сигурно само ми се струва, че съм толкова жаден“ — рече си той. Колко ли време беше изминало? Разбира се, по неговото пространство-време — никакво. Беше му казано, че докато е тука, времето ще спре. Но жизнените процеси в организма му продължаваха. Колко ли време е минало, ако го измерим с тези процеси? Сигурно три-четири часа. Във всеки случай не толкова дълго, че да почне да се измъчва от жажда.

И все пак изпитваше силна жажда. Гърлото му бе пресъхнало. Може би е от горещината. А беше наистина много горещо! Навярно има 55 градуса. Суха горещина, без никакъв полъх на въздуха.

Завърши безплодния оглед на владенията си, като куцаше силно, съвършено измъчен.

Погледна неподвижния Пришълец и помисли: „Надявам се, че и на него му е тежко. Сигурно е така. Нали ни казаха, че обстановката тук е еднакво непозната и еднакво неприятна и за двамата ни. Може на планетата на Пришълеца нормалната температура да е 90 градуса. Може би тук, където аз бавно се пържа, Пришълецът замръзва.“

А може въздухът тук да е прекалено плътен за Пришълеца, както е доста плътен за Карсон. След разходката той просто се задъхваше. Сега съобрази, че въздухът тук не е по-плътен, отколкото на Марс.

И никаква вода.

Това означава, че за борбата им е поставена граница — във всеки случай поне за него. Ако не намери начин да проникне през бариерата или да убие врага си — рано или късно ще умре от жажда...

Разбра, че трябва да побърза. Но все пак си наложи да седне, за да си почине и да помисли малко.

Какво да прави? Нищо. И въпреки това има много работа. Ето например разните видове храсти — трябва внимателно да ги изучи. После крака. Трябва да се направи нещо с него, макар и без вода. Да си приготви боеприпаси. Да потърси камък, от който би могъл да си направи хубав нож.

Кракът го заболя още по-силно и той реши да почне с него. На един от храстите растяха листа или нещо подобно на листа. Накъса пълна шепа и реши да рискува. С листата изтри пясъка, мръсотията и спечената кръв, после направи компрес от свежи листа и превръзка с мустачките от същия храст.

Филизите се оказаха неочаквано здрави. Бяха тънки, но жилави и еластични и не можа да ги прекърши, колкото и да се стараше. Наложил се да ги пили с острия край на синия камък. По-дебелите филизи бяха дълги цял фут и той за всеки случай запомни, че ако навърже няколко, ще се получи доста прилично въже. Може да му потрябва въже.

Продължи да изследва храстите. Оставаха още три вида. Едните бяха без листа, крехки, сухи и приличаха на степни тръни. Другите бяха меки и се ронеха като изгнили. Изглежда, от тях можеше да получи прекрасна прахан за огън. Третите най-много приличаха на дървета. Имаха нежни листа, които се свиваха при докосване, а стъблата им, макар и къси, бяха здрави и яки.

Беше горещо. Непоносимо горещо.

Куцайки силно, Карсон отиде до бариерата и я пипна — дали е още тука. Все още имаше преграда.

Известно време стоя и гледа Пришълеца. Той стоеше на безопасно разстояние от бариерата и там правеше нещо, движейки се назад-напред. Какво точно, Карсон не можеше да види.

Веднъж се спря, приближи се малко и като че ли се втренчи в Карсон. На Карсон отново му се догади. Хвърли камък към Пришълеца, оня отстъпи и продължи да се занимава със загадъчната си работа.

Поне можеше да го държи на разстояние.

„Каква ли полза от това“ — с тъга помисли Карсон. Въпреки това следните два часа събира подходящи по големина камъни и ги

складира акуратно на купчинки близо до бариерата.

Гърлото му пареше. Почти за нищо друго не можеше да мисли освен за вода.

Но налагаше се да мисли. За това, как да проникне през бариера, как да се добере до онова същество и да го убие, докато жегата и жаждата не са убили самия него.

Бариерата от двете страни стигаше до стената, а нагоре и надолу?

Известно време главата на Карсон беше мътна и той не можеше да съобрази как да разбере това. Седеше неподвижно на синия пясък (кога бе седнал — не помнеше) и безцелно следеше как синият гущер притичва от един храст до друг.

Карсон му се усмихна. Може би главата му нещо не е в ред, защото изведнъж си спомни старите измислици на марсианските колонисти: „... Скоро ти става толкова самотно, че ти започваш да говориш на гущерите; а после идва време, когато те започват да ти отговарят...“

Разбира се, той трябваше да мисли как да убие Пришълеца. Но вместо това се усмихна на гущера и каза:

— Здравей!

Гущерът се приближи малко към него.

— Здравей! — отвърна той.

Карсон се вцепени от изумление, а след като се съвзе, прихна да се смее. И като се смееше, гърлото не го болеше — не беше чак толкова пресъхнало.

А защо пък не? Защо съществото, което е измислило това кошмарно място, да няма чувство за хумор? Говорещи гущери, които отговарят на твоя език — нима това не е мило?

Усмихна се на гущера и каза:

— Ела тук.

Но гущерът се обърна и избяга.

Отново почувствува жажда.

А трябва да направи нещо. Не може да победи просто като седи така и се предава на отчаянието. Трябва да измисли нещо. Но какво?

Не може да мине през бариерата, не може и да я прескочи. А ако се провре отдолу под нея?

И нали за да намерят вода, копаят кладенци? С един куршум два заека...

Преодолявайки болката, Карсон отиде до бариерата и започна да копае пясъка с голи ръце. Беше бавна и трудна работа, пясъкът се свличаше и колкото по-надолу копаяше, толкова по-широка трябваше да бъде дупката. Не знаеше колко часа бяха изминали, но на дълбочина четири фута опря о скала. Скалата беше съвършено суха — никаква следа от вода.

А силовото поле стигаше до скалата. Всичко е напразно. И вода няма. Нищо.

Изпълзя от ямата и легна на пясъка, като се задъхваше. После вдигна глава, за да види какво прави Пришълецът. Беше измайсторил нещо от клонките на храстите, завързвайки ги с филизите. Странно съоръжение; високо четири фута, почти квадратно. За да го разгледа по-добре, Карсон се покатери на купчинката пясък, която беше изкопал. На съоръжението отзад стърчаха два дълги лоста, единият от които завършваше с вдлъбнатина, подобна на чашка. „Прилича на някакъв катапулт“ — помисли Карсон.

И наистина, Пришълецът сложи в чашката тежък камък, раздвижи с едното пипало лоста нагоре-надолу, леко обърна машината, като че ли се целеше, а после камък полетя нагоре и напред.

Мина няколко метра над главата на Карсон, толкова високо, че той даже не се наведе, но премери приблизително на какво разстояние прелетя камъкът и подсвири. Той не би могъл да хвърли камък с такава тежест даже на половината от това разстояние. И дори да отстъпи до задната стена на своето владение, тази машина ще го достигне, ако Пришълецът я придвижи до самата бариера.

Над него прелетя още един камък — вече по-близо.

„Може да стане опасно“ — реши той. Трябва да предприеме нещо.

Като се движеше от единия край на бариерата до другия, за да не може катапултът да го вземе на прицел, той хвърли десетки камъни по него. Но видя, че нищо не става. Толкова далеч можеше да хвърля само малки камъни. И дори да попаднеха върху машината, отскачаха, без да й причинят никаква вреда. А Пришълецът от такова разстояние лесно се изплъзваше от камъните, които падаха около него.

Освен това ръката му се измори много. От изтощение го болеше цялото тяло. Ако можеше да си почине малко и да не трябва всеки тридесет секунди да бяга от снарядите на катапулта...

Залитайки, се отдръпна до задната стена, но и това не го спаси. Камъните стигаха и тук, само че по-рядко, като че ли трябваше по-дълго да се подготвя катапултът.

Отново уморено се потътри към бариерата. Няколко пъти пада и с мъка се изправяше на крака. Знаеше, че силите му са на изчерпване. И все пак не можеше да спре, докато не извади от строя този катапулт. Достатъчно е да задреме само за миг и вече няма да се събуди.

Идеята се появи внезапно, след поредния изстрел на катапулта. Снарядът попадна в една от купчините камъни, с които се беше запасил до бариерата, и от удара излетя искра.

Искра. Огън. Първобитните хора са добивали огън от искри. А ако използва тези сухи, ронливи храсти за прахан?...

За щастие наблизко имаше един такъв храст. Той го счупи, сложи го до купчинката камъни и се зае търпеливо да удря камък в камък, докато една искра не попадна върху дървесината. Дървото пламна така бързо, че пламъкът опърли веждите му, и за няколко секунди се превърна в пепел.

Но сега вече знаеше какво да прави и след няколко минути гореше малък огън. Беше използвал за подпалки сухи клонки, а огънят можеше да се поддържа с клони от другия храст, които също горяха, но по-бавно.

Здравите филизи, прилични на жица, почти не горяха — с тяхна помощ лесно направи запалителни снаряди. Снопче от сухи клонки с малко камъче вътре — за тежест, — завързани с жилавите мустачки с примка, за да може да замахне по-силно.

Запаси се с половин дузина такива снаряди, после запали и хвърли първия. Не улучи и Пришълецът бързо заотстъпва, влачейки със себе си катапулта. Но Карсон си беше приготвил още няколко и ги метна един след друг. Четвъртият попадна в машината и това беше достатъчно. Пришълецът напразно се опитваше да изгаси пламъка, като го посипваше с пясък — пипалата му с нокти не можеха да загребват много пясък. Катапултът изгоря.

Пришълецът се изтъркули на безопасно разстояние от огъня и отново съсредоточи вниманието см върху Карсон. Карсон пак

почувствува вълната от ненавист и гадене. Но вече по-слаба: или самият Пришълец беше отслабнал, или Карсон вече се беше научил да се защитава от това нападение.

Той се изплези на Пришълеца и го прогони с камъни на почитателно разстояние. Пришълецът се претъркули до задната стена на своята половина и отново започна да събира клони. Изглежда, се канеше да направи още един катапулт.

Карсон за стотен път провери дали действа бариерата и изведнъж откри, че седи на пясъка, до самата бариера, прекалено изтощен, за да стане. От ранения му крак се разпространяваше пулсираща болка, а и жаждата го мъчеше все по-силно. Но всичко това отстъпваше на заден план пред пълното изтощение.

И горещина.

Ето сигурно така изглежда адът. Адът, в който са вярвали в древността. С всички сили се мъчеше да не заспи, макар че не виждаше особен смисъл в това: все едно, нищо не може да направи, докато бариерата е непроходима и Пришълецът седи далеч до задната стена.

Но трябва да има някакъв начин! Опитваше се да си спомни какво беше чел в книгите по археология за това, как са воювали някога преди появата на метала и пластмасата. Първото оръжие е било като че ги хвърленият камък. Това вече беше опитал. Единственото усъвършенствуване на това оръжие беше катапултът като този, който бе построил Пришълецът. Но Карсон никога не ще успее да направи такъв: за това са необходими няколко дена, а силите му са на изчерпване.

Няколко дена? А нали Пришълецът го построи? Нима са минали няколко дена? Но веднага си спомни, че Пришълецът има много пипала и че той безспорно може да работи по-бързо.

Освен това катапултът няма да реши изхода на борбата. Трябва да измисли нещо по-добро.

Лък и стрела? Не! Някога бе опитвал да стреля с лък и знаеше, че никак не му се удава. Даже със съвременен, стоманен спортен лък за точна стрелба. А с примитивен, саморъчен, какъвто тук би могъл да си направи, едва ли ще може да стреля по-далеч, отколкото да хвърля камъни и сигурно не толкова точно.

Копие? Това може да направи. Безсмислено ще е да го хвърля, но може да му послужи в ръкопашния бой — ако се стигне дотам.

И после това ще го накара да върши нещо. Ще го отвлече от кошмарните мисли, които вече пъплят в главата му. Понякога вече с мъка си припомняше защо е тука, защо трябва да убие Пришълеца.

Добре че лежеше близо до една от приготвените купчинки камъни. Прерови и намери едно парче, подходящо за край на копие. С друг, по-малък камък започна да го дялка, като се стараеше да му придаде такава форма, че като се забие в тялото на Пришълеца, да не може да излезе.

Нещо като харпун? Това е идея. В това безумно сражение харпунът е по-добър от копие. Ако улучи Пришълеца и ако към харпуна бъде завързана връв, ще може да го издърпа до бариерата и тогава, дори ръцете му да не проникнат през преградата, каменното острие на ножа ще свърши работа.

По-трудно направи дръжката на копието. Разцепи по дължина и съедини най-дебелите стъбла на четири храста, завърза снопа с тънките, но здрави мустачки, направи стабилна дръжка, дълга четири фута. Накрая привърза каменното острие.

Сега връвта. От тънките здрави филизи изплете връв, дълга дванадесет фута. Единия ѝ край завърза за дръжката на харпуна през бариерата, а другия около дясната си китка. Сега, като хвърли харпуна през бариерата, ще може поне да го изтегли обратно, ако не улучи.

Когато завърза последния възел и не знаеше какво да прави по-нататък, почувствува, че жегата, умората, болката в крака и страшната жажда бяха станали сто пъти по-силни.

Опита се да стане, за да погледне какво върши Пришълецът, и разбра, че не може да се изправи на крака. „Трябва да поспя — помисли той. — Ако сега се стигне до схватка, няма да мога нищо да направя. Той би могъл сега да се приближи и да ме убие, ако знаеше. Трябва да си отдъхна малко.“

Преодолявайки болката, запълзя с мъка по-далеч от бариерата.

Нещо тупна до него о пясъка и го събуди от ужасния, объркан сън, връщайки го в още по-ужасната действителност. Отвори очи и отново видя синьото сияние над синия пясък.

Колко време беше спал? Минута? Ден?

До него падна още един камък, вече по-близо. Опря се на ръце, седна, обърна се и видя Пришълеца на двадесетина ярда от себе си, до самата бариера.

Щом Карсон седна, Пришълецът побърза да се отдалечи и спря чак до задната стена.

Дълго ли беше спал? Сигурно не, защото се чувствуваше точно така както и преди. Силите му не бяха се възстановили, жаждата не се бе усилила — никаква промяна. Може би бяха минали само няколко минути.

Отново запълзя, но този път си наложи да пълзи все по-далече и по-далече от бариерата, докато почти стигна до непрозрачната външна стена на арената. Тогава заспа отново...

* * *

Когато се събуди, нищо наоколо не беше се променило, но сега знаеше, че е спал дълго. Първото, което почувствува, беше сухотата в гърлото и напуканите устни. Езикът му беше набъбнал. Идвайки бавно в съзнание, усети, че нещо не е в ред. Изтощението беше изчезнало, но чувствуваше силна болка. И когато опита да се помръдне, разбра, че източникът ѝ е кракът му.

Надигна се и погледна. Кракът му под коляното се беше ужасно подул и подутината стигаше до средата на бедрото. Тънките мустачки, с които беше превързал компреса за раната, сега се бяха впили дълбоко в отекия крак. Невъзможно беше да пъхне ножа под тях. За щастие последният възел беше се свлякъл до пищялната кост, отпред, където мустачките не се бяха впили толкова дълбоко. Събра всички сили и разкъса възела.

Като погледна под превръзката, видя най-лошото, което можеше да се случи: заразяване — много силно и пълзящо нагоре.

Без лекарства, бинтове и дори вода не можеше нищо да стори.

Освен да умре, когато заразата обхване цялото тяло.

Сега разбра, че няма надежда. Беше победен.

И заедно с него — човечеството. Когато той тук умре, там, в неговия свят, ще умрат всичките му приятели, всички хора. Земята и

нейните колонии по планетите ще бъдат завладени от чуждите на всичко земно Пришълци.

Тази мисъл му възвърна мъжеството и той запълзя напред, почти ослепял от болка, напред към бариерата, вече не на четири крака, а по корем.

Оставаше един-единствен шанс — когато допълзи до бариерата, ако му стигнат силите, да хвърли харпуна и да улучи; и още един шанс — ако Пришълецът също се окаже около бариерата. Или ако бариерата е изчезнала.

Стори му се, че минаха години, докато стигна бариерата. Преградата си беше на мястото. Така непроходима, както и тогава, когато за пръв път я откри.

А Пришълецът не беше до бариерата. Като се привдигна на лакти, Карсон го видя в задната част на неговата половина на арената — строеше копие на унищожения от Карсон катапулт.

Движенията на Пришълеца бяха бавни — без съмнение той също беше изтощен. Но Карсон си помисли, че на Пришълеца едва ли ще му дотрябва втори катапулт. Помисли си, че ще умре, преди той да завърши работата си.

Ако можеше да го примами до бариерата, докато е още жив... Карсон замаха с ръка и се опита да извика, но напуканите му устни не можаха да издадат нито звук.

Сигурно беше изпаднал в умопомрачение, защото изведнъж осъзна, че с безсмислена ярост удря с юмруци по бариерата. Наложил си да спре и затвори очи, опитвайки се да се успокои.

— Здравей? — произнесе някакъв тънък гласец. Приличаше на гласа на...

Карсон отвори очи и се обърна. Наистина беше гущерът.

„Махни се — искаше да каже Карсон. — Махни се. Теб всъщност те няма, а ако си тук, не можеш да говориш. Само ми се привижда.“

Но не можеше да произнесе нито дума — устата и гърлото му бяха съвършено пресъхнали. Отново затвори очи.

— Боли — каза гласът. — Убий. Боли. Убий. Ела!

Пак отвори очи. Десетокракият гущер беше още тук. Премина покрай бариерата, върна се, отново изтича, отново се върна.

— Боли — повтори той. — Убий. Ела.

Отново изтича, пак се върна. Явно искаше Карсон да го последва покрай бариерата. Все същите три безсмислени думи. Всеки път, когато отваряше очи, гущерът изтичваше и се връщаше.

— Боли. Убий. Ела.

Карсон изстена. Проклетото създание не го оставяше на мира и трябваше да го последва. Запълзя след гущера. До него достигна друг звук — тънък писък. Ставаше все по-силен.

На пясъка лежеше нещо, което се извиваше и гърчеше. Нещо малко и синьо — приличащо на гущер и в същото време...

Най-после разбра какво е — беше гущерът, на който Пришълецът откъсна краката. Беше толкова отдавна... Но гущерът беше жив. И сега с писък се гърчеше в агония.

— Боли — каза другият гущер. — Боли. Убий. Убий!

Карсон разбра. Извади от превръзката каменния си нож и уби осакатеното създание. Живият гущер бързо изчезна.

Карсон се обърна към бариерата. Опрял лице и ръцете си о нея, той гледаше как в далечината Пришълецът майстори катапулта.

„Ако можех да се добера дотам — мислеше си той. — Бих могъл още да го победя. Изглежда, той също е отслабнал. Ако бих могъл...“

Отново го обзе мрачна безнадеждност; волята му отстъпи пред болката и си помисли, че ще е по-добре да умре. Завидя на гущера, който току-що уби. Нямахше да страда повече. А на него тепърва му предстоеше. Може би часове, може би дни — докато умре от зараза на кръвта.

Ако можеше сам да се убие с този нож...

Но знаеше, че няма да може да го направи. Докато е жив, има поне някакъв шанс, макар и един на един милион...

С все сила натисна бариерата с ръце, като че ли искаше да я махне. Забеляза колко костеливи и тънки бяха станали ръцете му. Сигурно е отдавна тук, вече много дни.

Колко ли му остава да живее? Колко ли време ще може още да търпи горещината, жаждата и болката?

Известно време беше близо до истерия, но после го обзе дълбоко спокойствие и изведнъж потресаваща мисъл.

Гущерът, който току-що уби. Беше минал през бариерата, когато беше още жив! Беше в половината на Пришълеца; оня му откъсна

краката, презрително го захвърли насам и той мина през бариерата. А Карсон беше си помислил, че гуцерът е мъртъв.

Но той е бил жив! Само е бил в безсъзнание.

Живият гуцер не може да мине през бариерата, но ако е в безсъзнание — е възможно. Значи бариерата е непроходима не за живата, а за мислещата материя!

И с тази мисъл Карсон запълзя покрай бариерата, за да опита последния си шанс. Надеждата беше толкова нищожна, че само един умирац можеше да се улови за нея.

Няма смисъл да преценява шансовете за успех.

Защото, ако се откаже от този опит, те са равни почти на нула.

Допълзя до купчинката пясък, висока четири фута, която беше изкопал, опитвайки се (преди колко ли дни беше това!) да намери преход през бариерата или вода.

Купчината беше до самата бариера — единият ѝ склон наполовина беше в отвъдната страна.

Взе камък от съседната купчина, покатери се на хълмчето и легна, опрян на бариерата така, че ако тя изчезне изведнъж, да се претърколи по склона във вражеската територия.

Провери на място ли е ножът, удобно ли е нагласил в лявата си ръка харпуна, здраво ли е за вързана връвта за него и за китката му.

После вдигна с дясната си ръка камъка, с който щеше да се удари по главата. Ударът трябваше да е толкова силен, че да загуби съзнание, но не за дълго време.

Чувствуваше, че Пришълецът го следи, че той ще види как се търкулва през бариерата, и непременно ще се приближи, за да разбере каква е работата. Карсон се надяваше че ще го помисли за мъртъв — надяваше се, че и Пришълецът е дошъл до същия извод за бариерата. Но Пришълецът ще бъде предпазлив и няма да се приближи веднага. Все ще има малко време.

И се удари...

* * *

Свести се от болка. От внезапна, рязка болка в бедрото, неприличаща на пулсиращата болка в главата и в крака.

Но когато обмисляше всичко, още преди да се удари, беше предвидил и тази болка, даже се надяваше на нея и се бе приготвил да не се издаде с никакво движение, че се е свестил.

Лежейки неподвижно, едва приотвори очи и видя, че догадката му се беше оправдала. Пришълецът се приближаваше. Беше на двадесет фута и болката, от която Карсон дойде на себе си, му беше причинена от един хвърлен за всеки случай камък от Пришълеца.

Продължи да лежи неподвижно. Пришълецът се приближаваше. На около петнадесет фута се спря. Карсон притаи дъх.

С все сили се стараяше да пропъди от главата си всякаква мисъл — иначе телепатичните способности на врага ще му покажат, че Карсон е в съзнание. Но изведнъж върху мозъка му с огромна сила се стовариха мислите на Пришълеца.

Почувствува див ужас от тези съвършено чужди мисли, които усещаше, но не можеше да разбере, нито да изрази, защото в нито един земен език не биха се намерили за тях думи, в нито една земна душа — представи.

Сега разбра, че тайнственото същество беше право. Човекът или Пришълецът — във Вселената имаше място само за един от тях. Те бяха по-далеч един от друг, отколкото богът и дяволът — между тях не можеше да има даже равновесие.

Карсон чакаше, докато Пришълецът се приближи на няколко фута, когато протегна към него своите пипала.

И тогава, превъзможвайки болките си, седна, вдигна харпуна и го хвърли.

Пришълецът със забито в тялото му оръжие се затъркаля надалеч. Карсон се опита да стане, за да го догони, но не можа. Падна и запълзя след противника.

Връвта се размота и дръпна Карсон за ръката. Влачи го още няколко фута, после опъването отслабна. Карсон продължи да се движи напред, като се придърпваше с ръце за въжетото.

Пришълецът се бе спрял, размахваше пипала и напразно се опитваше да извади харпуна. Изглеждаше, като че ли трепери, а после, разбрал очевидно, че няма да избяга, се затъркаля назад към Карсон с протегнати към него пипала с нокти.

Карсон го посрещна с ножа в ръка. Нанасяше удар след удар, а ужасните нокти деряха кожата и месата му.

И изведнъж Пришълецът замря неподвижно.

* * *

Извъня звънец. Карсон отвори очи, но не можа да съобрази къде е и какво става с него. Беше застегнат към седалката на космолета и на екрана пред него нямаше нищо освен космична пустош. Никакъв противник, никаква немислима планета.

Звънецът продължаваше да звъни — някой чакаше той да отговори. По навик Карсон протегна ръка и включи приемника.

На екрана се появи лицето на Брандер — капитанът на кораба-база „Магелан“. Беше бледен и очите му светеха възбудено.

— Карсон! Аз съм, „Магелан“ — извика той. — Отбой! Всичко свърши! Ние победихме!

Екранът изгасна — Брандер викаше останалите патрули.

Карсон бавно насочи кораба в обратен курс. Бавно, не вярвайки на очите и ушите си, се развърза от креслото и отиде до крана, за да пие вода. Кой знае защо, чувствуваше страшна жажда. Изпи шест чаши.

После се облегна на стената и се опита да събере мислите си.

Наистина ли се бе случило всичко това? Здрав е, цял и невредим. Жаждата беше по-скоро въображаема, отколкото истинска: гърлото му беше пресъхнало. Кракът...

Вдигна панталона и погледна прасеца. Там имаше дълъг бял белег, но отдавна зараснал. Преди там нямаше никакъв белег. Разтвори ципа на куртката си и видя, че гърдите и коремът му са насечени от дребни, почти незабележими и също напълно зараснали белези.

Това наистина се беше случило.

Автопилотът вече вкарваше космолета в трюма на базата. След миг зумерът съобщи, че шлюзът е пълен с въздух. Карсон отвори люка и излезе навън през двойната врата на шлюза.

Отправи се веднага към кабинета на Брандер. Влезе и отдаде чест.

Брандер изглеждаше все още леко объркан.

— Здравейте, Карсон! — каза той. — Какво пропуснахте! Това се казва гледка!

— Какво се случи, сър?

— Не зная точно. Стреляхме само веднъж и целият им флот се разпадна на прах! Нещо се разпространи мигновено от кораб на кораб — даже и на тези, в които не се бяхме прицелили и които бяха извън обсега на нашия огън. Целият им флот беше унищожен пред очите ни, а ние нямаме нито една загуба! Даже не можем да си припишем тази чест. Сигурно в метала им е имало някаква нестабилна съставка и нашият единствен изстрел е предизвикал реакция. Ех, какво беше! Жалко, че всичко мина без вас.

Карсон успя да се усмихне. Жалко подобие на усмивка, но капитанът не го гледаше и не забеляза нищо.

— Да, сър — отвърна той. Здравият смисъл, а не скромността му подсказваха, че ще си спечели славата на последен лъжец, ако каже макар и дума. — Да, сър, жалко, че всичко мина без мене.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 7,8,9,10/1973 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.